

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/31/2018
Identifikačné číslo spisu: 7015201239
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7015201239.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): GOLD EXPRESS s.r.o., sídlom Široká 3, Michalovce, IČO: 46 936 114, zastúpeného JUDr. Petrom Kraččíkom, advokátom so sídlom Nám. osloboditeľov 39, Michalovce, proti žalovanej: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SK/0249/99/2015 z 18. augusta 2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/140/2015-43 z 22. marca 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7S/140/2015-43 z 22. marca 2018 podľa § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovanej č. SK/0249/99/2015 z 18. augusta 2015. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalovaná ako správny orgán druhého stupňa rozhodnutím č. SK/0249/99/2015 z 18. augusta 2015 potvrdila rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0521/08/14 z 19. februára 2015, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) uložená pokuta vo výške 600 eur pre porušenie povinnosti predávajúceho vyplývajúcej z § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby. Z rozhodnutia žalovanej vyplýva, že pri kontrole vykonanej inšpektormi Slovenskej obchodnej inšpekcie dňa 28. októbra 2014, keď inšpektori uskutočnili jazdu vo vozidle GOLD EXPRESS TAXI (Škoda Fabia Combi, EČV O.) na trase Okružná 92, Michalovce - OC IDEA, ul. Hollého, Michalovce, v hodnote 1,70 eur, žalobca

nevydal inšpektorom (v postavení spotrebiteľov) doklad o poskytnutí zakúpenej služby.

3. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca bol povinný spotrebiteľovi vydať doklad o poskytnutí služby bez zbytočného odkladu po prijatí hotovosti. Spotrebiteľ sa nemusel dožadovať dokladu o kúpe služby od predávajúceho. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že doklad o kúpe vydáva vodič taxislužby až na požiadanie spotrebiteľa. Povinnosť žalobcu vydať doklad nemôže nehradiť ani skutočnosť, že všetky údaje o prejdenej vzdialenosti a výške poplatku za službu sú v pamäti taxametra vodiča motorového vozidla, ktorým bolo vozidlo vybavené a ktorý je umiestnený tak, aby umožňoval cestujúcemu počas prepravy poznať merané údaje.

4. Krajský súd zdôraznil, že žalobca za plnenie povinností stanovených danou právnou úpravou zodpovedá objektívne, bez ohľadu na zavinenie alebo iné okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Žalovaná pri určení výšky pokuty podľa správneho súdu prihliadala na charakter protiprávneho konania, na závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti. Podľa názoru krajského súdu žalovaná správne posúdila aj námietku ohľadne proporcionality výšky uloženej pokuty a hodnoty poskytnutej služby, keď vyslovila, že žalobca bol povinný doklad o kúpe spotrebiteľovi vydať bez ohľadu na hodnotu zakúpenej služby. Pokuta v nižšej výške by bola neadekvátna charakteru a závažnosti porušenia zákona a najmä by bola v rozpore so zásadou materiálnej rovnosti obsiahnutou v ustanovení § 5 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), v zmysle ktorej je nevyhnutné, aby správne orgány rozhodovali v podobných prípadoch zhodne.

5. Krajský súd poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR, ktorá vo vzťahu k procesným pravidlám administratívneho konania preferuje aj v konaní o správnych deliktach potrebu aplikácie zásad a noriem trestného práva (napr. nálezy ÚS SR č. k. III. ÚS 231/2010, č. k. II. ÚS 134/2014), so zvýraznením práva na ústne prejednanie predmetu obvinenia. Základné subjektívne práva osoby obvinenej z protiprávneho konania však nie je možné vnímať právne neobmedzeným formalistickým spôsobom, ktorý by sa vymykal zmyslu právnej úpravy obsiahnutej v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ktorý by navyše nerešpektoval špecifika vnútroštátnej právnej úpravy. Krajský súd zdôraznil, že v preskúmvanej veci sa uskutočnilo miestne zisťovanie prvostupňového správneho orgánu, v rámci ktorého podľa obsahu predmetnej zápisnice bol žalobcovi daný priestor vyjadriť sa ku zisteným skutočnostiam o porušení právnych predpisov a naplnení právnych podmienok správneho deliktu. Žalobca v riadnom opravnom prostriedku ani v samotnej žalobe neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti spochybňujúce závery prvostupňového správneho orgánu obsiahnuté v zápisnici o miestnom zisťovaní.

6. K námietke žalobcu, že správne orgány sa nevysporiadali s obsahom jeho tvrdení, krajský súd uviedol, že rozhodnutie žalovaného je podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnené a obsahuje relevantné vyjadrenia žalovaného a právne hodnotenie všetkých žalobcom vznesených odvolacích námietok.

7. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Košiciach a vec mu vráti na ďalšie konanie. Alternatívne navrhol, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil (§ 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku).

8. Krajský súd podľa sťažovateľa nesprávne interpretoval právnú normu, keď sa stotožnil s tým, že v zmysle § 16 ods. 1 a 4 zákon a č. 250/2007 Z.z. bol sťažovateľ povinný vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby. Na sťažovateľa sa vzťahuje výnimka z povinnosti vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby vyplývajúca z ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. v spojení s § 3 ods. 2 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 455/1991 Zb.“), podľa ktorého vnútroštátna taxislužba nepatrí medzi živnosti.

Sťažovateľ tiež poukázal na to, že povinnosť vydať doklad o kúpe nie je daná ani v prípade prevádzkovania hazardných hier či predajných automatov, pričom tieto činnosti nie sú v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 455/1991 Zb. živnosťami.

9. Krajský súd tiež podľa názoru sťažovateľa nesprávne právne posúdil vec, ak považoval výšku uloženú pokuty predstavujúcu 350-násobok hodnoty služby za primeranú povahu skutku sťažovateľa a nezohľadnil tak nepatrnú spoločenskú nebezpečnosť tohto skutku. Rovnako krajský súd nesprávne právne posúdil aj otázku miery zavinenia pri určovaní výšky sankcie, nakoľko v prejednávanej veci je stanovená ex lege ako objektívna bez ohľadu na správanie sťažovateľa. Miera zavinenia preto nemala byť považovaná za prirážajúcu okolnosť ovplyvňujúcu výšku pokuty.

10. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť. Zotrval na svojom názore, že v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. bol sťažovateľ povinný automaticky vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby. Z ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. je zrejmé, že výnimka z povinnosti vydať doklad o poskytnutí služby sa vzťahuje len na predávajúceho, ktorý predáva spotrebiteľovi rastlinné a živočíšne výrobky z vlastnej drobnej pestovateľskej alebo chovateľskej činnosti alebo lesné plodiny.

11. K námietke ohľadne výšky uloženú pokuty žalovaný uviedol, že orgány dozoru hodnotia nevydanie dokladu o kúpe zvlášť prísne, čo sa aj prejavuje na výške uložených pokút. Pokuta v nižšej výške by bola podľa žalovaného neadekvátna charakteru a závažnosti porušenia zákona a bola by v rozpore so zásadou materiálnej rovnosti, v zmysle ktorej je nevyhnutné, aby správne orgány rozhodovali v skutkovo podobných prípadoch zhodne. Žalovaný zdôraznil, že porušenie povinnosti sťažovateľa sa dotýkalo majetkovej sféry spotrebiteľa, pričom opodstatnenosť vydania dokladu o poskytnutí služby súvisí s možnosťou uplatniť si zodpovednosť za vady služby, prípadne náhradu škody, ak by spotrebiteľovi vznikla. Sťažovateľ sa ani netajil tým, že doklad automaticky, z vlastnej iniciatívy nevydáva, preto je viac ako pravdepodobné, že doklady nevydával ani pred výkonom kontroly inšpektormi Slovenskej obchodnej inšpekcie, a tiež že doklad by z vlastnej iniciatívy nevydal ani v prípade, že by cena jazdného bola niekoľkonásobne vyššia ako v prejednávanej veci (1,70 eura). Podľa žalovaného je cena služby pre určenie výšky pokuty podstatná, ale nemožno ju preceňovať v porovnaní s ostatnými kritériami pre určenie pokuty.

12. Pokiaľ išlo o otázku prihliadnutia na mieru zavinenia pri určovaní výšky sankcie, žalovaný uviedol, že zákon č. 250/2007 Z.z. sa riadi zásadou objektívnej zodpovednosti. Preto sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že miera zavinenia bola považovaná za prirážajúcu okolnosť, ale zdôraznil, že žalovaný nemohol brať pri určovaní výšky pokuty na zreteľ skutočnosť, že sa vo veci uplatňuje objektívna zodpovednosť, a to ani za prirážajúcu ani za poľahčujúcu okolnosť.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. Správneho súdneho poriadku preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 Správneho súdneho poriadku).

14. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj o uložení pokuty sťažovateľovi vo výške 600 eur pre porušenie povinnosti predávajúceho vyplývajúcej z § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby. Porušenia uvedenej zákonnej povinnosti sa mal sťažovateľ dopustiť tým, že inšpektorom Slovenskej obchodnej inšpekcie (v postavení spotrebiteľov), ktorí uskutočnili dňa 28. októbra 2014 jazdu vo vozidle GOLD EXPRESS TAXI (Škoda Fabia Combi, EČV O.) na trase Okružná 92, Michalovce - OC IDEA, ul. Hollého, Michalovce, v hodnote 1,70 eur, nevydal doklad o poskytnutí zakúpenej služby.

15. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu kasačného bolo posúdiť správnosť právnych záverov krajského súdu, ktorý po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade s platnou právnou úpravou a jeho rozhodnutie je zákonné.

16. Štátnu kontrolu predaja výrobkov a poskytovania služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu, ako aj pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu upravuje zákon č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z.z.“).

17. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

18. Práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa a označovanie výrobkov cenami upravuje zákon č. 250/2007 Z.z.

19. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

20. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

21. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedené

- a) obchodné meno a sídlo predávajúceho, prípadne miesto podnikania fyzickej osoby,
- b) adresa prevádzkarne,
- c) dátum predaja,
- d) názov a množstvo výrobku alebo druh služby,
- e) cena jednotlivého výrobku alebo služby a celková cena, ktorú spotrebiteľ zaplatil.

22. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. povinnosť podľa odseku 1 sa nevzťahuje na predávajúceho, ktorý predáva spotrebiteľovi rastlinné a živočíšne výrobky z vlastnej drobnnej pestovateľskej alebo chovateľskej činnosti alebo lesné plodiny, ak osobitný predpis neustanovuje inak. (v poznámke pod čiarou k tomuto ustanoveniu je odkaz na § 3 zákona č. 455/1991 Zb.)

23. Podľa § 3 ods. 2 písm. m) zákona č. 455/1991 Zb. živnosťou okrem iného nie je vnútroštátna taxislužba.

24. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. orgánmi verejnej správy vo veciach ochrany spotrebiteľa sú

- a) ministerstvo,
- b) príslušné orgány podľa osobitných predpisov,
- c) orgány dozoru,
- d) obce.

(v poznámke pod čiarou k písm. b) tohto ustanovenia je okrem iného odkaz aj na § 3 zákona č. 128/2002 Z.z., podľa ktorého je orgánom kontroly vnútorného trhu Slovenská obchodná inšpekcia)

25. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66

400 eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur.

26. Podľa § 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

27. Podľa § 27 zákona č. 250/2007 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

28. Podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

29. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. podnikateľ je povinný evidovať tržbu v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici bez zbytočného odkladu po jej prijatí; túto povinnosť nemá podnikateľ, ktorý je v likvidácii alebo na ktorého bol vyhlásený konkurz, okrem podnikateľa, ktorý pokračuje v prevádzkovaní podniku po vyhlásení konkurzu.

30. Podľa § 29 ods. 1 písm. g) zákona č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov vodič vozidla taxislužby je povinný poskytovať dopravné služby podľa prepravného poriadku, najmä vydať cestujúcemu potvrdenie o zaplatenom cestovnom; kópia v papierovej podobe alebo v elektronickej podobe je súčasťou registratúry prevádzkovateľa taxislužby.

31. Ako vyplýva z kasačnej sťažnosti, nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom videl sťažovateľ v tom, že v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. sa na sťažovateľa vzťahuje výnimka z povinnosti vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby, miera zavinenia nemôže byť považovaná za priťažujúcu okolnosť a výška uloženej pokuty nezohľadňuje nepatrnú spoločenskú nebezpečnosť skutku.

32. Po oboznámení sa s prejednávanou vecou a právnou úpravou na ňu sa vzťahujúcou dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

33. Z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva jednoznačná povinnosť predávajúceho (teda sťažovateľa) vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby. Ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. vyňalo z povinnosti stanovenej v odseku 1 predávajúceho, ktorý predáva spotrebiteľovi rastlinné a živočíšne výrobky z vlastnej drobnej pestovateľskej alebo chovateľskej činnosti alebo lesné plodiny, ale zároveň stanovilo, že osobitný predpis môže určiť inak. Z formulácie „ak osobitný predpis neustanovuje inak“, na ktorú nadväzuje v poznámke pod čiarou odkaz na § 3 zákona č. 455/1991 Zb., sťažovateľ vyvodil záver, že povinnosť vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby sa nevzťahuje na prevádzkovanie taxislužby. Úvaha sťažovateľa nie je správna a nemá oporu v texte zákona.

34. Z ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. je zrejmé, že výnimka z povinnosti vydať doklad o poskytnutí služby sa vzťahuje len na predávajúceho, ktorý predáva spotrebiteľovi rastlinné a živočíšne výrobky z vlastnej drobnej pestovateľskej alebo chovateľskej činnosti alebo lesné plodiny. Formuláciu „ak osobitný predpis neustanovuje inak“, na ktorú nadväzuje v poznámke pod čiarou odkaz na § 3 zákona č. 455/1991 Zb., je možné vykladať len tak, že ustanovenie § 3 zákona č. 455/1991 Zb. môže inak ustanovovať len vo vzťahu k špeciálnemu subjektu uvedenému v § 16 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z., teda že predaj z vlastnej drobnej pestovateľskej alebo chovateľskej činnosti má výnimku z povinnosti podľa § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. len v prípade, že § 3 zákona č. 455/1991 Zb. neustanovuje inak.

35. Z uvedeného je zrejmé, že na sťažovateľa sa vzťahovala povinnosť vyplývajúca z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. - vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby. Najvyšší súd tiež upriamuje pozornosť na ustanovenie § 29 ods. 1 písm. g) zákona č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave v

znení neskorších predpisov, z ktorého taktiež vyplýva vodičovi vozidla taxislužby povinnosť vydať cestujúcemu potvrdenie o zaplatenom cestovnom.

36. Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku sťažovateľa ohľadne výšky uloženej pokuty, keď jej neprimeranosť sťažovateľ videl v neproporcionalite k výške účtovaného jazdného a tiež vo vzťahu k spoločenskej nebezpečnosti skutku (ktorú sťažovateľ považoval za nepatrnú). Závažnosť porušenia zákonnej povinnosti nemožno merať a vyjadrovať len v absolútnych hodnotách, akou je v prejednávanej veci kúpna cena. Porušenie povinnosti sťažovateľa spočívalo v nevydaní dokladu o poskytnutí služby spotrebiteľovi. Absolútna cena služby môže byť samozrejme jedným z faktorov ovplyvňujúcich výšku uloženej pokuty, ale nie je kritériom prvoradým.

37. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom žalovanej, že porušenie povinnosti sťažovateľa sa dotýkalo majetkovej sféry spotrebiteľa, ktorej v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. prináleží zákonná ochrana. Vzhľadom na to, že podľa platnej právnej úpravy, za porušenie povinnosti bolo možné sťažovateľovi uložiť pokutu do 66 400 eur (§ 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z.), najvyšší súd má za to, že v tejto veci bola pokuta uložená na spodnej hranici zákonnej sadzby, a to najmä vo vzťahu k charakteru a závažnosti porušenia zákonnej povinnosti, ako aj k výchovnej a preventívnej funkcii, ktorú musí sankcia naplniť. Pokuta v symbolickej výške by nie celkom zodpovedala zákonom chránenému záujmu, nakoľko možno prijať záver, že ohľadne povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. je spotrebiteľ vo vzťahu k predávajúcemu v slabšom postavení a jeho ochrana je preto namieste. Zároveň je potrebné dodať, že pokutu vo výške 600 eur nemožno považovať za prehnane prísnu, či priam likvidačnú.

38. Najvyšší súd tiež považuje za správny a zákonný postup, keď žalovaná vo svojej rozhodovacej činnosti dbá aj na zachovanie zásady materiálnej rovnosti upravenej v ustanovení § 3 ods. 5 správneho poriadku. Žalovaná pri odôvodnení výšky pokuty uviedla, že uložená pokuta je primeraná prípadom iných podnikateľských subjektov. Sťažovateľ netvrdil ani nepreukazoval opak a najvyšší súd na základe poznatkov vyplývajúcich z vlastnej rozhodovacej činnosti nepovažuje konštatovanie žalovanej za nepravdivé.

39. Pokiaľ sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd pri posudzovaní výšky sankcie nesprávne vzal do úvahy mieru zavinenia, pričom zo zákona je daná objektívna zodpovednosť sťažovateľa, najvyšší súd musí konštatovať, že táto námietka sťažovateľa nemá oporu v texte odôvodnenia napadnutého rozsudku. Krajský súd vo svojom rozhodnutí práve zdôraznil, že sťažovateľ za plnenie povinností stanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. zodpovedá objektívne, bez ohľadu na zavinenie. Taktiež pri posúdení výšky pokuty krajský súd konštatoval, že správny orgán v súlade s platnou právnou úpravou prihliadal na charakter protiprávneho konania, na závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd sa mierou zavinenia nezaoberal (nakoľko konštatoval objektívnu zodpovednosť sťažovateľa) a ani na ňu neprihliadal ako na prirážajúcu okolnosť.

40. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, v zmysle námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú preto kasačný súd podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

41. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že sťažovateľovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko v tomto konaní nemal úspech (§ 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) a u žalovanej nezistil existenciu zákonného dôvodu na ich priznanie (§ 168 Správneho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.